

Teksti: KAISU-LEENA BRUNILA
Kuvat: Uuskuva / HEIKKI
SAVOLAINEN

LASKUVARJOTYTTÖJÄ

**Kymmenen naispuolista
uskalikkoo käyttää kai-
ken vapaa-aikansa mieli-
harrastukseensa lasku-
varjohyppyyn.**

Elokuinen päivä oli kirkas ja ilmasta näytti muodostuvan oikea laskuvarjohyppääjän toiveilma. Malmin lentokentän hallin lattia oli täynnä laskuvarjoja, joita tytöt taitavasti pakkasivat. Hyppymestari Antero Takkala kierteli ympäri hallia seuraten silmä kovana tyttöjen työtä, mutta eipä siinä ollut moitteita sijaa. Jokainen tiesi ja taisi työnsä.

Olimme tulleet seuraamaan Suomen Laskuvarjokerhon tyttöjen hyppyharjoituksia. Tähän toukokuussa 1960 perustettuun kerhoon kuuluu nimittäin poikien ohella kymmenen naispuolista uskalikkoo, jotka käyttävät sunnuntait ja valoisaan aikaan myös kaikki arki-illatkin hyppyurheiluun. Laskuvarjokerhon ensimmäinen tyttö, neiti Leila Hyytiäinen, suoritti toukokuussa 1963 ensimmäisen hyppynsä. Runsaassa vuodessa on tyttöjen lukumäärä kymmenkertaistunut. Myös kerhon varjokantaa on lisätty ja tällä hetkellä varjoja riittää kymmenelle hyppääjälle.

Pakkaako kukin hyppääjä oman varjonsa?

— Kyllä, jokainen huolehtii omista varusteistaan. Meillä on 15 tuntia teoriaa ja kaatumisharjoituksia ja vielä erikseen varjojen pakkausharjoitukset, ennenkuin kelpuutetaan hyppäämään. Toiminta on nykyisin hyvin vilkasta ja innostusta riittää, kunhan vain saisimme hankituksi kerholle lisää varjoja, kertoo hyppy- ja koulutusmestari Takkala.

Kolme tyttöä oli saanut pää- ja varavarjonsa hienosti millimetrin tarkkuudella laskosteituiksi ja solmivat nyt varjopussien nauhoja tiukasti kiinni. Marita Mattila (19), Silja Kotkas (19) ja Sirkka Kuusisto (17), nuoria viehättäviä tyttöjä, jokainen yli 170 cm pitkä. — Pitääkö

**eli
ei se pitkä puttous
vaan
se äkkipyssäys**

Ensimmäinen toimenpide ennen hyppyä on varjojen pakkaus. Kukin kerholainen — myös tytöt — pakkaa oman varjonsa Malmin lentohallissa.

↗ Kerhon pojat auttavat varjojen kiinnityksessä. Edessä on pieni varavarjo — yhteinen paino n. 20 kiloa. Marita Mattilalla on takataskussaan 2 hyppyä ja sitä kolmatta pitäisi päästä pian suorittamaan.

LASKUVARJOTYTTÖJÄ

↓ Pikkuinen Cessna on valmiina nostamaan hyppyhaluiset tyttäret korkeuksiin. Silja Kotkas on juuri hivuttautunut koneeseen selkä edellä, Marita Mattila seuraavana vuorossa. Hyppymestari Antero Takala antaa viimeisiä ohjeita Sirkka Kuusistolle ja vasemmalla kuuntelee Kaisa Kakko.

laskuvarjohyppääjättären olla mannekiinipituutta?

— Voi ei toki, me vain satume olemaan kaikki pitkiä tyttöjä, hymyilee kolmikko.

— Missä te siviilissä »hyppäätte»?

— Minä hyppään vielä koulussa, kertoo Sirkka Kuusisto. — Käyn Alppilan yhteislyseota, mutta kaikki vapaa-aikani viettän täällä Malmilla. Minun veljeni on ollut mukana alusta lähtien, joten ei kotona pantu vastaan, kun minäkin päätin lähteä mukaan. Minulla on muuten ihana veli, hän on rahoittanut hyppyni ja lainaa minulle omaa kypäräänsä ihan ilman riitaa.

— Paljonko hyppy maksaa?

— Kolmellatoista markalla pääsee liitelemään maata kohti. Matka alas ei kestä kauan, mutta siitä kyllä kannattaa maksaa,

Ensimmäinen tyttö valmiina hyppyy! Sirkka Kuusisto on valmiina seitsemänten hyppyynsä.

→ Paikoillanne, valmiina, hep! Kovassa ilmvirrassa on pidettävä lujasti kiinni koneen telineestä. Varjosta parin metrin pituinen pakkolaukaisuhihna on kiinnitetty koneen sisäpuolelle. Hyppymestari tarkistaa, että kaikki on all right — eikä sitten muuta kuin ponnahdus ja...

niin ihanaa se on ollut joka kerta.

— Mitäs mieltä luokkatoverit ovat moisesta urheilusta?

— Minä olen kiitollinen pilakuvien aihe, pojat piirtelevät joskus taululle kuvia, joissa riipun varjon varassa taivaan ja maan välillä, mutta ei sitä sen kummemmin ihmetellä. Olen tähän mennessä hypännyt kuusi hyppyä, mutta kerhomme tyttöjen hyppynnätyks on Leila Hyytiäisellä — 16 hyppyä.

— Leila saa hypätä jo itseaukaisuhyppyjä, puuttuu puheeseen pankkivirkailija Silja Kotkas. Ensimmäiset kymmenen hyppyä ovat pakkolaukaisuhyppyjä ja sen jälkeen vasta saa siirtyä itseaukaisuhyppyihin. Leila pääsee syksyllä Keski-Ranskan laskuvarjokouluun, samaan josta koulutuspäällikkömme Antero Takkala oli kesällä kolmen

viikon kurseilla. Chalon-sur-Saonen laskuvarjokoulussa oli kesällä 50 osanottajaa kymmenestä eri maasta.

Antero Takkala on käynyt pukeutumassa laskuvarjohyppääjän pukuun, jonka hän osti Ranskasta. Puvun selkäpuoli on valkea ja etupuoli kirkkaan oranssin värinen. Hyppymestari kommentoi tyttöpukeutumaan hyppyä varten, vaikka tänä iltana on kuitenkin epävarmaa, voidaanko hyppyä suorittaa, sillä tuuli on herännyt ja hyppyä ei voi suorittaa, jos tuulen nopeus on yli 4 m/sek. Kokenut hyppääjä voi tosin hypätä, vaikka tuuli on yli 4 m/sekunnissa, mutta tuulen ylittäessä 6 m/s ei kukaan hyppää. Aikaa vievää urheilua tämä todella on, sillä monta kertaa kerholaiset valmistautuvat lähtemään taivaalle, mutta odotuksesta huolimatta

sää ei sitä salli. Odotusaika tosin käytetään hyödyllisesti vanhan kertaamiseen, kaatumisharjoituksiin ja varjojen kunnostamiseen.

Hallissa on jälleen pari uutta tyttöä varjojen pakkauspuuhissa. Pirteä Kaisa Kakko (20) opiskelee kuudetta vuotta Ateneumissa sisustustaiteilijaksi, hän on jo hypännyt seitsemän hyppyä ja toivoo saavansa kahdeksannen tänä iltana. Hyppääminen taitaa myös olla taidetta, vai mitä mieltä on taideopiskelija tästä seikasta?

— Taidetta se on, todistaa Kaisa. Leijuessaan kauniin maan yläpuolella tuntee todella esteettistä nautintoa, mutta taitoa myös tarvitaan, että osaa irroittautua koneesta hienosti voimakkaan ilmavirran painaessa hyppääjää koneen kylkeen. Siinä saa lujaa kasvohierontaa.

kun ilmavirta moukaroit ihoa.
— Mistäs teidän tienne tänne toi?

— Minä ihmettelin, missä minun poikakaverini viettää kaikkia iltansa ja päätin ottaa siitä selvän. Onneksi hänen aikaavievä hobbinsa oli näin mukava, innostuin heti asiaan ja nyt on kaikki hienosti: meillä on yhteinen harrastus ja ehdimmme viettää vapaa-aikamme yhdessä.

Toinen tyttö, Leena Takala (21) on kotisisarharjoittelija, kotoisin Teuvalta. Muutettuaan Helsinkiin hän heti liittyi Laskuvarjokerhoon ja on ehtinyt jo suorittaa ensimmäisen hyppynsä ja toivoo hartaasti saavansa pian tilaisuuden toisen suorittamiseen.

Miltä se ensimmäinen hyppy tuntuu, kysymme koko tyttöjoukosta, joka on kokoontunut halliin.

Jatkuu sivulla 60

— Ei meitä pelottanut, mutta jännitti tietysti, erikoisesti alastulo, kertovat tytöt yhteen ääneen. — Luulimme, että maa-hantulo, se äkkipyssäys, on vaikeaa, mutta se meni ihmeen kevyesti. Tietysti auttoi se, että olimme huolellisesti harjoitelleet alastuloa ja ennen hyppyämme tenttineet sen sekä teorian hyppymestarillemme.

Kaikki alkaa olla kunnossa. Tytöt ovat pukeutuneet kerhon tummansinisiin puseroihin, joiden selkäpuolella loistaa suuri, valkoinen laskuvarjo. Jaloissa on tukevat hyppykengät ja päässä komea kypärä. Varjot on kiinnitettävä huolellisesti ja tässä touhussa ovat kerhon pojat auttamassa tyttöjä. Vankat hihnat vedetään hartioiden yli, vyötärön ympäri ja haarojen välistä. Hihnat kiristetään tiukasti lukoilla, sillä varjot on kiinnitettävä tiukasti, muutoin hypätessä nykäisee ilkeästi. Hyppymestari tarkastaa, että varjot on oikein kiinnitetty, ja kun kaikki läpäisevät tarkastuksen, mennään kentälle odottelemaan.

Cessna on valmiina nostamaan tytöt 600 metrin korkeuteen, josta pudotus tapahtuu. Lennonjohto ilmoittaa: »Oscar Hotel Charlie Sierra Echo (OH-CSE) selvä odotuspaikalle, rata 09. Tuuli 100 astetta 10 solmua ja QNH (ilmanpaine) tuhat ja kymmenen millibaaria.» Tytöt harmittelevat iltatuulen vauhtia — eipä taida tänään enää päästä hyppäämään. Koneen luona tytöt antavat odotellessa pienen näytöksen. Tyttö kerrallaan ahautuu selkä edellä koneeseen, hyppymestari viimeisenä. Pilotti panee moottorin käyntiin ja potkurin ilmavirrassa lentokoneen hyppytelineellä hyppää kukin tyttö leikisti maahan.

Laskuvarjourheilu ei ole vain hauskaa ajanvietettä, vaan sillä on myös vakavampi tarkoitus. Kerhon jäsenet ovat nimittäin liittymässä Suomen Punaiseen Ristiin muodostaakseen laskuvarjoensiapuryhmän, jota voidaan käyttää etsintä-, pelastus- ja ensiaputarkoituksiin tarpeen vaatiessa. SPR:n Helsingin piirin Töölön osastossa on jo osa kerholaisista suorittanut alkeisensiapukurssin ja jatkokoulutusta on annettu kerran kuu-kaudessa.

Kyselen vielä tyttöjen tulevai-

suudensuunnitelmia ja kuulen, että jokaisella on ensimmäisenä tavoitteena se kymmenes hyppy, jonka jälkeen päästään itseautokaisuhyppyihin ja saadaan opetusta vapaan ilmalennon oikeassa suorituksessa. Sitten on mahdollista päästä osallistumaan kerhon järjestämiin tarkkuushyppykilpailuihin. Hyvin suoritettussa hypyssä on itseautokaisua edeltävän vapaan ilmalennon oltava hallittu ja jokaisen hypyn tulee päättyä mahdollisimman lähelle maaliristää. Joka toinen vuosi pidetään laskuvarjohypyn MM-kilpailut, mutta näihin saa osallistua vain sellainen hyppääjä, jolla on 200 hyppyä takataskussaan. Muualla maailmassa on urheiluhyppyjä suoritettu jo 1930-luvulta lähtien. Länsimaista on pisimmälle ehtinyt Ranska, jossa suoritetaan vuosittain noin 80 000 urheiluhyppyä. Länsi-Saksassa on laskuvarjourheilu suosittua mm. kotirouvien keskuudessa. Koska-han meillä ensimmäinen kotirouva hyppää? Nykyaikahan suosii vauhdikkaita harrastuksia, ja tässä urheilussa voi saavuttaa jopa 300 km tuntivauhdin. Tosin vauhti varjon auetua pienenee 5–6 metriin sekunnissa. Ei liene toista urheilumuotoa, jossa tällaisilta aitiopaikoilta on tilaisuus ihailla luontoa — näkymät ovat joskus, esim. syksyn kultaaman metsän yläpuolella, aivan henkeäsalpavia.

— Tarkeneeko muuten silloin hypätä, kun maass' on hanki ja järvet jäässä?

— Mikäs siinä, vakuuttavat tytöt. — Paljon lämmintä vain haalarien alle. Lumen päälle levitetään oranssinvärinen markkisi ja se näkyy hyvin koneeseen. Tytöt ovat hyvin poikamaisen näköisiä haalareissaan, mutta kypärän alta näkyy toki muutama viehkeä hiuskiehkura ja ehostustakaan ei ole »ulos» lähdetessä unohtettu. Niinpä vain, eihän sitä koskaan tiedä, kuka siellä ilmassa tulee vastaan!

Oikukas tuuli puhalteli pimeän tuloon asti ja pakotti Cessnan rullaamaan takaisin hallille. Tyttöjä tämä harmitti, mutta minkäs tuulelle teet, eipä auta muuta kuin toivoa, että huomenna tuuli tulee leppäemmin. ●